

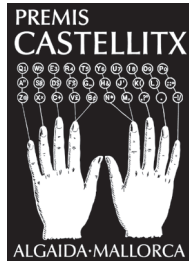
Josep Sanromà i Vilella

Una cremada de filoses

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1980

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1980-N-R-0080-0052

© del text: Josep Sanromà i Vilella
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

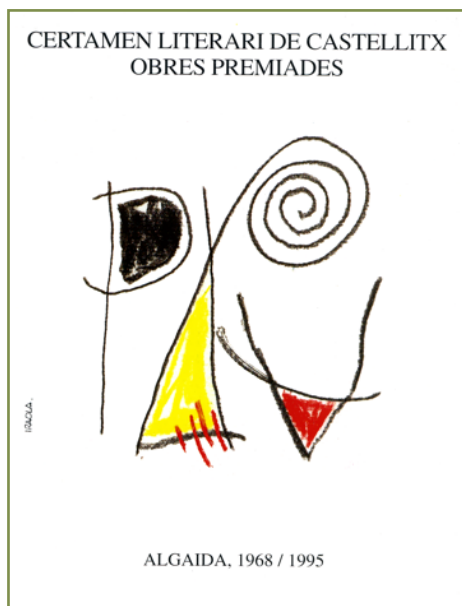
Josep Sanromà i Vilella

Una cremada de filoses

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1980

L'any 1979 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XII Certamen de Poesia i Prosa i el X Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de quaranta-dos treballs —vint-i-dos de poesia, vuit de narració curta i dotze de glosat—. El Jurat va estar format per Catalina Enseñat, Pere Mulet Cerdà, Josep Maria Llompарт, Gabriel Janer Manila, Baltasar Coll Tomàs i Antoni Mulet.

La narració *Una cremada de filoses* de Josep Sanromà i Vilella fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Una cremada de filoses

...TANMATEIX, RECONEC AQUEST SOMNI D'ESPERA. Aquests ulls tancats que poden mirar traspasant les parpelles i que no arriben a ignorar tot el que els envolta.

De fet, no és la primera vegada que veig aquest rostre serè, aquesta lassitud, aquest vestit immaculadament blanc que reposa amb dolçor sobre el teu cos i que dibuixa els contorns, més suaus encara, de la teva silueta, cames, ventre, sines... Reconec aquest somni que em nego, de totes, a trencar. Aquest somni amb flors blanques, uns petits llesamins que escampen la seva aroma sobre uns cabells tan ben estesos damunt del coixí que també és part del mateix somni i que, tot plegat, em dóna a entendre el sentit més íntim, més clarivident del repòs, que és la teva existència...

...I l'alè, el minúscul hàlit que et surt de la boca d'esma i s'escampa, farcint l'ambient amb una nova delícia que es barreja amb les altres que es desprenen del teu cos. Del cos que tinc davant des que he decidit tancar la porta fent fora a tothom; a tots els metges, bruixots, encantadors, prínceps, espiritistes i remeiers que no pretenien altra cosa que arrabassar-te allò que tens d'enciser: el teu somni dolç, el teu quasi iniciat somriure que no es veu.

Encara els sento a l'altre costat de la porta, que he tancat amb pany i clau, i que no obriré..., perquè jo mateix voldria abastar aquest embruix. I això és, precisament, el que em fa diferent de tots aquests fabricants d'encanteris que, cofois de la seva imatge de desperts, obliden la bellesa

de la teva, l'encís d'una vida-adormida, com és la que tu mostres.

Però, digues-me, somnies?... No, no cal que em responguis, tant se val! Més m'estimaria saber com ho vares aconseguir. Quin va ser el fus amb el que et vares punxar el dit, i te'l volies punxar. O, potser no va existir ni fus ni vella-filosa-a-dalt-d'una-torre-del-castell, ni cap fada ofesa que fes aparèixer aquella filosa amb tanta malícia, quan el rei les havia fet cremar totes.

Tanmateix, també és possible que el teu naixement s'esdevingués sota l'aparença que tens ara: la dorment amb un vestit blanc, amb cintes de seda i puntes delicadíssimes que semblen les mateixes flors que, algú, ha deixat caure sobre els teus cabells.

No, és clar que no els deixaré entrar mai més a tots aquests pòtols que bramen a la porta amb els seus llibres antics, pots de vidre de preparats de colors repellents i altres eines que, sense cap mena de dubte, t'esborronarien la pell i et trencarien el color. O aquells gestos tan ben estudiats dels contes de quan érem petits, d'un príncep de capa blava que fa despertar princeses dormides amb uns petons elegantíssims. Tot plegat per a fer-te sortir d'aquesta existència tan blava que puc arribar a entrellucar entre l'aire perfumat de la cambra.

Ignoro, però, el misteri que amaga la teva imatge i em deixo pel respirar que puc veure en el teu pit que, d'una manera molt suau, va pujant i baixant, com si anés inflant les sinies, però que és suficient perquè jo mateix hi pugui descobrir un pit ple de vida-somni que m'atreu com mai res, fins ara, ho havia fet, i que em fascina i em fa estremir.

Naturalment, no entraran, encara que es passessin tot un any trucant la porta que, d'altra banda, no es pot obrir des de fora; com si algú hagués previst que, avui jo ho necessitaria d'aquesta manera, per a poder fruit d'aquest somni teu que, ara, quan estam tu i jo sols, comença a ser també meu, malgrat tos els misteris que encara no he arribat a comprendre.

Quina por em fa pensar, per uns moments, que et poguessis despertar! Que et poguessis desvetllar d'aquest somni que no sé ben bé si ho és, o és una mena d'existència desconeguda i estranya que, precisament per això, m'atreu. No, no voldria que te'n sortissis. No seré com aquells que ja haurien gosat acostar-se't, per a besar-te i, d'aquesta manera, portar-te on, n'estic segur, no hi voldries restar ni un sol minut, ni un instant. I

et voldries precipitar, fos com fos, de bell nou cap al somni, malgrat que aquest només et pogués sobrevenir d'una manera més tràgica..., malgrat que només el poguessis recuperar amb la mort, tu hi voldries tornar, i hi tornaries. I tant que sí!

I és que, fóra estúpid per part meva pretendre, com ho farien aquells, desvetllar-te. Què en treuria? sinó perdre tot aquest encant, tot aquest encís del que ara jo en sóc l'únic testimoni, l'únic posseïdor. Puc passar-me tots els dies que vulgui observant-te el somni, observant la teva fesomia perfectament dolça, tendre; la teva pell que veig vellutada i que no goso acaronar... però que acaronaria si no fos per la por que tinc de provocar el que no vull que passi. Tota tu t'ofereixes, en el teu acte de dona que dorm, a ser observada per mi, observada detingudament, si cal. Tot el teu cos pot ser l'objecte del meu esguard que no té pressa i que vol sorprendre la més mínima expressió de totes aquestes línies que dibuixen el conjunt del teu cos vestit amb aquesta roba fina i fràgil, com si una bufada de vent la pogués esquinçar.

No sé si només m'ho sembla a mi, però estic a punt de creure que, de tant en tant, deixes escapar un sospir. Un sospir que quasi bé no es pot percebre però que crec copsar entre el silenci de la sala. Potser és que tu mateixa quedes fascinada de tanta bellesa, com si el teu somni et permetés sortir del cos i convertir-te en observadora del que ets. Una doble personalitat a la qual només s'hi pogués arribar amb l'embruix del que has estat víctima..., víctima?.

Evidentment, és molt possible que ara t'estiguis mirant, i és per això que, ara i adés, et sents tu també, atreta per la teva pròpia imatge. I, encara que no et puguis observar com ho faig jo, pot ser que els teus sospirs siguin deguts a mi. Perquè, a mi, n'estic segur que em veus, no ho puc dubtar i menys quan he vist canviar el teu rostre a l'hora que jo feia fora a tots aquells que et volien mal.

T'he ensopegat quan l'expressió se t'anava transformant, fins a tornar-se una serenor tranquil·la, una placidesa..., com si, de cop i volta, el teu cos adormit es tranquil·litzàs en veure's lluny de qualsevol perill. O, és que no és cert que, a mida que va passant l'estona, el teu rostre és més plàcid?... Oi que em sents?... M'escoltes, oi? És clar que sí! I per això et tranquil·litzés. Perquè saps que de mi no cal esperar cap dany, cap canvi

que et tregui d'on tu tan t'estimes i que, jo mateix, ja he començat a desitjar. Més ben dit, que desitjo des del moment que t'he vist.

Deus haver arribat al punt més alt de l'abandó, allà on res no ens espanta, ni res ens fa témer cap cosa. Tots els múscles distesos i els nervis relaxats. Això és el que et fa ser tan bella, tan exquisidament atractiva, amb una carn tan rosada i suau que, fins i tot, endevino càlida... On és però el fus amb el qual et vares punxar? si és que n'hi va haver.. I, si no, on puc trobar algun senyal de com has arribat fins aquest estat tan plàcid? M'agradaria conèixer la teva història, el com?, el per què?, el quan?. Tot i que no canviaria cap paraula de les que estic dient, m'agradaria conèixer com va passar tot, i que ha anat passant des que et vas adormir. Perquè, si fa anys que ets aquí, com és que ningú mai no me n'havia parlat?. Si ara des del carrer estant, es pot veure tota aquesta colla de dropos que lluiten per entrar. Mai, fins ara, no ho havia intentat ningú? Tampoc és possible que la teva existència fos desconeguda per tothom, doncs bé que, avui, si que algú me n'ha parlat quan passava davant la porta, encara que feia referència a coses esgarrifoses. El fet és, però, que algú coneixedor que aquí dintre hi havia alguna cosa extraordinària.

Nogensmenys, tot això tant se val. El que interessa és que t'he descobert i, ara, sóc el beneficiari d'aquesta estranya història i, gràcies a ella, puc deixar lliscar la meva mirada pel teu cos sense que ningú, ni res, em vinguin a molestar. Com m'agrada...!

...Com m'agrada aquest contorn tan ben limitat de la teva pell, flonjament coberta amb el vestit! Quanta tendresa escampa la teva silueta! No em canso de mirar i remirar; de mirar-te! De cap a peus, una i milers de vegades. A cada volta i descobreixo un traç que se m'havia amagat: una nova expressió de la qual no m'havia adonat, com si cada vegada que et mirés em volguessis dir alguna cosa més... un agraïment? Que flonjos que deuen ser els teus cabells tan llisos, desmaiats sobre el coixí que els rep i coronats amb les flors. Qui no donaria aneu a saber quines coses, per poder-los tenir entre els dits!

Anar-los amorosint amb la mà, en un joc que només pretendria lligar els dits amb els teus cabells; acaronar la pell de la mà amb ells. I, de tant en tant, deixar-los caure, lliures, pel seu propi pes que és ínfim, i veure'ls descendir, a poc a poc, volant al costat del teu rostre. Quin joc!... Fins i

tot acostar-hi la boca i besar-los, prémer-los lleugerament amb els llavis tot i sentint l'aroma que se n'hi deu desprendre i, per què no?, mossegar-los tendrament i, en obrir els llavis, sentir com baixen lleugers sobre les espatlles i sobre el llit.

L'encís que hom sentiria fóra tan fort que les mans no podrien suportar gaire temps més l'únic contacte dels cabells i anirien baixant, quasi bé sense tocar-te, notant la teva càlida i propera presència; fins a les espatlles nues, fins al coll. Una corba perfecta on també hi amagaria la cara per a besar-te; tot el rostre amagat en aquest cau de blanor, sentint a l'orella el lloc exacte on comença el vestit rematat amb unes puntes blanques, que ben bé podrien semblar dibuixos fets sobre la mateixa pell. Alhora, els braços et començarien a estrènyer volent, més que apropar, posseir. I des d'aquí, amb un lleu gir del cap i sense deixar de besar el teu cos, podria veure ben a prop les dues línies magnífiques que s'amaguen sota l'escot; els teus pits, que endevinaria blancs i encantadorament dolços. Tan rodons que se'm farien l'obra d'algú que amb les seves mans hagués bastit aquestes dues peces de tendresa.

I més enllà del límit del vestit, enlairant la mirada, els mugrons; insinuats sota la roba arrapada al tacte de la pell. A l'altre costat, aixecant una mica el cap, el teu ventre, on la roba hi reposa més amorosa que en lloc i que veuria, com ara ho faig, pujar i baixar lentament amb el ritme tranquil de la teva respiració. Entre els pits i el ventre, les teves dues mans, com desmaiades, descansant l'una sobre l'altra...

Potser és cert allò que diuen de certes imatges que escampen al seu voltant, un determinat captivament que hom nota en apropar-s'hi; com un encant més de tota l'escena... Fins aquí m'arriba l'aroma dels llesamins, i la dels teus cabells i la de la teva pell, que és una olor càlida i fresca alhora. Perfums barrejats que puc, però, distingir perfectament. Tot això és el que em fa pensar que, d'un moment a un altre, les mans se't mouran, amb una delicadesa extrema, prenent unes quantes flors dels teus cabells, per a jugar-hi, per a posseir-les entre els dits.

Però... més val que no et moguis. No fos que desvetllant-te, perdessis tota aquesta placidesa i, fins i tot, em volguessis fer fora a mi, allunyar-me del que m'és tan agradable. M'agradaria tanmateix, tenir la certesa que encara que t'arribés a tocar amb les mans, tu no et despertaries, que

podria continuar acaronent-te i besant-te, tant com volgués, sense la por de pensar que et pogués fugir el sol, esborrant-se el meu somni.

De totes, però, això pot arribar a ser molt confús. Com puc jo suportar gaire estona més sense acostar-me, sense intentar fregar, si més no, la teva pell amb el tou dels meus dits? Més val, potser, que m'abandoni en el meu amor cap a la teva presència, oblidant perills que poden ser només absurdes imaginacions, filles de contes d'altres temps. Que meravel·lós fóra que aquesta son no se t'arribàs a acabar. Així podria continuar convençut que sempre ets aquesta imatge de somni etern que amb un insinuat somris invisible, es mostra feliç de la presència.

M'agradaria saber escollir..., poder escollir: córrer o no córrer el risc d'haver de prescindir del teu estat dorment. De Bella-Dorment de fa anys que ha canviat fins a fer-se a la mida, a la nova mida dels ulls que la miren: amb aquesta amagada possibilitat, que no m'acabo de decidir per demostrar que en desvetllar-te continuaries aquí, amb mi. Però, per què vull res més? per què vull la teva consciència, si només la teva imatge ja m'acontenta amb una estat sublim que ha xopat tot l'aire d'aquí dintre.

Malgrat tot, ho podria provar; podria demostrar-m'ho, abandonant-me al teu costat, deixant lliures les mans sobre el borrissol del teu cos i, encara que no et despertassis, la sensació em seria molt abel·lidora, molt dolça... És clar que ho puc provar i més ara que el meu desig arriba a ser tan fort. Puc, perfectament, fer un cop de gosadia i atrevir-me a fregar-te els genolls per sobre el vestit.

Estiraria el braç, molt a poc a poc, procurant no moure ni un bri de l'aire, per fer-lo baixar, deixant reposar la mà sobre el teu genoll amb tanta suavitat que, en un primer moment, ni podries notar el contacte i, després, la mouria lentament, fent córrer sovint la roba. I aniria baixant, cames avall, fins a tocar-te els peus coberts amb mitges blanques o pujar, cames amunt i sentir l'escalfor de les cuixes fins a notar el tacte tou dels pèls del teu sexe. Veritablement, ho faria!...

Però prefereixo restar quiet, empassant-me el dubte de la meva gosadia. Em ve més de gust aquesta contemplació reverent del teu cos i del teu somriure alhora que deixo jugar el meu cervell; imaginant-me el que pot haver estat de tu i el que en fóra si et despertassis. Decididament et deixaré que dormis, sense despertar-te per res.

Perquè,... si ara et despertaves no podries continuar sent la princesa d'aquell conte i, vulguis que no, et tornaries un nou personatge al qui ningú li haurà previst la història; doncs, d'alguna manera la teva història a partir d'aquell moment en què obrissis els ulls no ha estat escrita, no existeix. Ara bé, ben mirat tampoc existeix la presència del meu personatge... No, la nostra història, aquest somni, des de sempre s'ha hagut d'acabar com havia començat: amb els teus ulls tancats i amb el teu son misteriós. No puc canviar els fets d'aquestes veritats tan certes: tu has de dormir i jo, que ja no podia sentir el teu nom ni et podia somniar, t'hauré d'esguardar, embriagant-me amb la teva presència tan esperada i ignorada. Per això em sento en el deure de vetllar el teu son, de vetllar perquè el conte es desenvolupi de la manera que li cal i que sé.

Ara que..., també podria tractar-se d'una part de la història que jo coneixia, doncs l'escena del príncep bé podria ser només una veritat possible però no del tot certa. Una realitat possible com ho serien moltes altres, que en no haver estat escrites es podrien confeccionar ara mateix. Tot això, però, no són més que absurdes suposicions que no tenen cap mena de sentit real. Ara per ara la teva història acaba allà on ha d'acabar, ja que la meva presència i els meus actes ho van fent així.

Aquesta vegada el príncep no et despertarà. En el seu lloc hi haurà un personatge, el meu, que et mirarà i vetllarà perquè tot resti com quan ell ha arribat, vigilant-te la son.

Per altra banda, si és cert que la nostra història no ha estat mai escrita, també serà cert que, d'una manera o una altra, s'haurà d'escriure. No pot ser possible que no passi res, que tot continuï en el buit més esgarriat. Caldrà que s'esdevingui algun fet i, així, omplir aquest bell sense-sentit en el qual estem immersos des de fa uns instants. I, si les coses són com han de ser, i han de ser força diferents d'aquella història que coneixia, el meu comportament haurà de correspondre a les noves circumstàncies d'ara. Per això no arribaré a fer-te aquell petó que, com fa temps, et despertaria. Fer-ho no tindria cap tipus de sentit, quan els fets han anat passant d'una manera distinta.

Et contemplaré amb l'única finalitat de convèncer-me que el teu somni és real, que el somni que havia tingut de tu també ho era, que han anat existint amb el temps, fins que t'he trobat. Et contemplaré enfollint-me

amb tota aquesta bellesa, amb aquesta blanor que escampa el teu somni. Ja és hora que abandoni definitivament qualsevol pensament que no em porti enlloc. Tot plegat, tant se val, tu ets aquí i jo, ves a saber per quina casualitat, he entrat i m'has pres amb tots els teus encants.

Malgrat tot, no hi fa res que ja et conegués de fa temps. Tot i que et sabia la història i, fins i tot, en conegués un final que no es podrà repetir. Només em cal, realitzar el que ara és possible: escriure la història d'uns esdeveniments que ni tu ni jo coneixíem però que són els nostres, els que s'escauen.

Quina pèrdua de temps tota l'estona pensant i pensant, oblidant qui sóc i on sóc. Meditant que t'he trobat... o, potser, inventat... Sí, també és possible que el que somni sigui jo i no tu. En aquest cas tot plegat no seria més que un somni qualsevol que caldria viure com a tal i els somnis, generalment, no poden ser mai dirigits i els fets s'hi van esdevenint sense que ningú ni res els pugui portar on es vol. Si això fos cert, més que mai em caldria que no et despertessis, doncs el meu somni depèn totalment del teu. Si et despertaves, el meu s'acabaria sense arribar a cap lloc determinat. Encara que es tracti d'un somni meu, cal que continuï mirant-te, sense més, aprofitant el poc temps que em deu quedar abans de despertar-me de la contemplació del teu cos, del teu bellíssim cos que m'ofereixes als ulls, sentint totes les aromes que desprens i m'omples de lassitud.

Si és així, quin somni tan bell! quina delícia passar una nit davant del teu cos, de la teva persona, immers en una revifalla d'històries oblidades de fusos, reis que cremen les filoses, de fades, de prínceps, de grans palaus de torres altíssimes on un dia et vas deixar perdre buscant ves a saber quina cosa, trobant allò que desconeixies: una filosa amb el fus de la qual, i gràcies a un encanteri misteriós, t'hi vares punxar el dit.

Quina delícia el teu cos de dona candorosament ofert perquè el miri!, perquè el pugui gravar a la memòria, quan em desperti o quan et despertis, tant se val, però que podré conservar sempre; no com una cosa pensada, sino com una cosa real que jo, sigui com sigui, hauré viscut i que a tu t'haurà agradat. Per això somrius, no? Que vermells els teus llavis! ningú no podria dir que t'has passat anys i anys dormint, víctima d'un embuix. Tot i amb la poca claror d'aquí dintre els veig brillar,

plens de vida, com si a qualsevol moment s'haguessin de posar a parlar o... a besar..., quins petons no en sortirien! quina humitat més càlida hi endevino!

Se me'n fot que sigui un somni meu o teu. Tant se val si és senzillament un somni! De qui ningú sigui. De totes, però, jo et veig i això no és cap imaginació, és tan cert com el mateix aire. T'estic mirant i tu veus el meu esguard i somrius... T'és agradable la meva presència..., la meva cura del teu somni. Es tracti del que es tracti, tot plegat és una realitat. Somni o no, jo et veig i tu em veus, i ens agrada la nostra mútua presència. Així, doncs, no caldrà més que continuar el joc: jo et miro i tu et deixes mirar. Tots dos en som responsables d'aquest acord del qual mai no havíem parlat però que ens ve força bé, ens agrada. Tots dos estem escrivint el final d'una història que no havia estat mai escrita, però que cal escriure, que potser calia imaginar abans que aquests fets s'esdevinguessin i que ara s'escauen. Per això, més que mai, els hem de donar una forma real.

Sí, és clar. Ara cal que et continuï mirant, en silenci. Amarant-me d'aquesta lucidesa que escampa el teu cos, que fas arribar fins a mi i que no és més que un atzucet en el qual no puc fer altra cosa que endinsar-m'hi, oblidant motius i finalitats. Ara mateix ets l'única solució possible... Si és necessari restaré per sempre en aquesta cambra vetllant el teu son. Vigilant que res desvetlli el somni; impedint que ningú no hi entri, doncs no voldrien més que fondre't en una realitat que t'ofegaria... I, a més, què hi fa que sigui un somni o no?. El que és important, de totes necessari, és que continuï aquest acte que, des de fa una estona, ha començat i que no pot arribar a la seva fi sense la generositat que li cal. M'he assegut a la cadira, al costat del llit amb l'única intenció de mirar-te, observar-te. Desitjant que el teu somni continuï...

M'agrada. M'agrada aquesta imatge que ofereixes. Aquesta dolçor que, no sé si saps, vas amanyagant amb els teus perfils rodons i el teu repòs de cos allargassat damunt del llit, com una fruita oberta al desig de qui la mira. Quin afalac, la visió del teu cos...!

Per un instant me n'adono que m'és impossible continuar la contemplació, sense que pugui acostar-me. Sense que pugui deixar lliscar els dits sobre aquesta pell que ofereixes... Si, és ben segur que dónes. Un cos

deixat caure sobre el llit perquè hi pugui fer jugar les mans que no volen res més que tocar-te..., gaudir-te... El mateix conte que coneixia, aquell que fa temps, no tenia cap altra finalitat que la d'acabar amb algú que et besava, que et tocava, que t'acaronava... Quin sentit, doncs, pot tenir que continuï aquí, assegut com un estaquirot, mirant, quan el meu desig és el de deixar relliscar els meus dits per sobre els pits que veig, fins i tot, bategar...?

M'aixeco, respiro una vegada més aquest aire carregat de l'aroma dolç que desprens, que deixa anar el teu cos i, a pleret, m'acosto. Molt a poc a poc m'acosto a tu. M'apropo al teu cos, a la teva silueta, a la teva pell; al teu cos que es dóna sense dir-ho amb paraules. M'acosto a la filla d'un rei que es va punxar amb l'únic fus que restava a la cremada de filoses. M'acosto a la dona d'un somni que no pretenia però que m'he trobat i m'agrada. M'acosto al teu ventre, a les teves sines, a les teves cuixes, als teus cabells perfectes que reposen sobre el coixí... M'acosto a tu, estirant el braç, amb por, per tocar la dolça sensació de la teva pell que veig tendre... càlida. M'hi trobo molt a prop, a frec de la teva pell. He baixat el cap fins a posar els llavis tan a la vora que, fins i tot, l'aroma ara és intensíssim i m'ho fa oblidar tot; però no arribo a tocar-te. El vaig resseguir, amb el rostre lleugerament allunyat, com si pretengués que aquest espai buit que ens separa sigui el que t'acaroni i només em deixo encisar per aquesta sentor que ara rebo amb tota una intensitat inesperada. L'aire és totalment tebi, el teu cos l'ha anat escalfant, cremant alhora la mena d'hàlit que l'envolta com una lluna d'hivern. Amb els ulls tancats podria endevinar quina part del cos hi ha a cada moment a sota dels meus llavis, ben a prop. Sobre el sexe l'aire és intensament càlid, barrejat amb una humitat que el fa més i més tebi com si es tractés d'una porta de cambra acollidora. El ventre és ple d'olors i d'extensions de pell suau i a sobre els pits l'aire encara és més hospitalari, carregat de tendresa, com dos coixins perfumats on s'hagin de reposar els llavis.

No em cal obrir els ulls. Em parles amb la llengua de les superfícies del cos. Cada síl·laba una aroma que ve a llepar-me la cara i que se m'arrapa als ulls, al nas i a la meva pròpia pell. És així com deixes de ser la filla del rei que mana cremar filoses oblidant que l'embruix d'una fada mai no s'atura amb res.

És així precisament, com el teu sexe se'm torna un fus. La filosa amb què em punxo el dit sent víctima a la vegada d'un encanteri que podria ser la meva son, o que podria ser el teu bes; però que, de totes, m'escolliria com a membre d'una història d'altre temps. Com si tu mateixa haguessis pretès des de la teva condició d'encantada canviar els esdeveniments, intentant de trobar un nou final al conte que s'ha anat repetint des de ves a saber quin dia. I així donar una nova sortida al que no et satisfia, doncs el teu mateix estat et permet, també, canviar el fil del temps; repetir els somnis bells i esborrar-ne els foscos. Fer anar les històries endavant i endarrere, segons quina t'agradi més o se't faci més abellidora.

Sí, per això la porta de la cambra era oberta. El teu misteriós estat et dona forces estranyes, uns poders que no hauria pogut ni imaginar i per això em somrius, i deixes escampar aquestes aromes. Per això semblés estremir-te ara que sóc a frec de la teva pell. Per això em parles amb l'hàlit que t'envolta.

I, pit amunt, el coll... un lloc arrecerat de qualsevol mal, que té olor de sedes i fil blanc. Ara sé perfectament que em trobo ben bé a sobre els llavis. L'alè és tan intens que afebleix; endoleix la gola i fa que tot l'aire que passa a l'esquena es torni buit, lleuger, com si el meu cos comencés a volar entrant definitivament dintre del teu somni, del teu somni encantat... Aquesta mateixa lleugeresa fa que l'alè em xucli; m'arrossegui cap a la teva boca que imagino entreoberta, i d'una batzegada els nostres llavis es freguin fent que els cossos s'estremeixin de delectació.

D'aquesta manera se'ns comença un petó carnós i humit que ens uneix... Amb els ulls tancats i amb els llavis acarontant-se, sento com se't van obrint els ulls, a poc a poc. S'obren sense quasi moure's, fins que els atures, en tenir-los mig oberts, i descobreixes aquesta imatge, aquest cos que portaves moltes històries esperant... somniant.

